

VIRGILIUS VAN TUIL

De verhalen over Virgilius van Tuil zijn oorspronkelijk geschreven als radiofeuilleton.

De Virgilius van Tuil omnibus is een bundeling van drie afzonderlijke boeken over Virgilius, die naar aanleiding van de radio-uitzendingen eerder bij Uitgeverij Holland in Haarlem verschenen:

Virgilius van Tuil (1978)

Virgilius van Tuil op zoek naar een taart (1979)

Virgilius van Tuil overwintert bij de mensen (1982)

Dit is een gezamenlijke uitgave van de uitgeverijen Holland en Lemniscaat

tekst © erven Paul Biegel

tekeningen © Mies van Hout, 2009

Publicatierechten: Uitgeverij Holland / Lemniscaat

ISBN 978 90 477 5010 9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

Omslagillustratie Mies van Hout

Omslagontwerp en lay-out Marc Suvaal

Drukwerk Drukkerij C. Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn

Bindwerk Boekbinderij De Ruiters b.v., Zwolle

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden.

PAUL BIEGEL

Virgilius van Tuil

Met tekeningen van MIES VAN HOUT

de BIEGEL BIBLIOTHEEK

HOLLAND – LEMNISCAAT

INHOUD

<i>Virgilius van Tuil</i>	7	Fietsen	105
Op zoek naar een spiegel	9	Zooo dik?	108
Op de boerderij	14	Een geweldige ontvangst	112
Gevangen	17	<i>Virgilius van Tuil</i>	
De sprong van Lolita	21	<i>op zoek naar een taart</i>	117
Bij de muizen	25	Een taart	119
Tussen de bussen	30	Iets uit de natuur	122
Kaas en keet	34	Voor de bakker	125
Reis naar de stad	38	Mee naar school	128
Het meisje	41	In de krant	131
Bloemetjes voor een dwerg	44	Een gesprek	134
Het jongetje	47	Een mooi huis	138
Verloren	51	De zeven professoren	140
Gevonden voorwerp	54	De diefstal	143
Het park	57	De prinses van de rariteiten	146
De hond	60	O mijn lieve Augustijn	150
Toverspiegel	63	De onzichtbare kikker	154
Kopje onder	67	Het glazen paleis	157
Dik, dik, dik	70	Een spelletje	161
De meeuwen	73	De bezoeker	163
In de keuken	76	De sporen achterna	167
De bruiloftstaart	80	Op welke plek?	170
Een verrassing	83	Negen zoenen	173
Een weerzien	86	De onzichtbare Virgilius	176
Op de terugweg	89	De weg van de kikker	179
De rollende rijksdaalder	92	Een sprong	183
Een lange rij	95	Het postpakket	186
Pierre	99		
Een benauwd weerzien	102		

Aan boord	189	Eitje terug	256
In de val	191	Met z'n tien	260
De krukaspotspiemoer	194	Vaders hoed	264
Héél eenvoudig	198	De tafels	267
Een zwarte klodder	201	Een avondwandeling	270
Wedden	204	Thuiskomst	274
Het adres	207	De influistering	277
De aankomst van Virgilius	211	Getik op het raam	280
Nog eens: de aankomst van Virgilius	214	Een knappe hond	283
		Honing naar de hei	286
		Een bevrijding	290
		Het hondenspel	293
<i>Virgilius van Tuil overwintert bij de mensen</i>	219	Een idee	297
		De dokter	301
		Arrestaties	305
De verloren laarzen	221	Op het bureau	309
Mee naar huis	225	Het verhoor	312
Midden in de nacht	228	Op de vlucht	315
Op de hei	233	De typemachine	318
In bad	237	Het kussentje	322
Corretje boos	241	Een kast vol	325
De bureu	245	Pietje	328
De schommel	249	De gevonden laarzen	332
De verrassing	253	De buikspreker	335

Virgilius van Tuil

OP ZOEK NAAR EEN SPIEGEL

Ik zal jullie vertellen over Virgilius van Tuil. Dat is een verschrikkelijk dikke dwerg, die met de honderd andere dwergjes van Tuil op de hei woonde. Virgilius was zo verschrikkelijk dik dat hij er altijd mee werd gepest. ‘Dikzak, Dikkop, Dikke Doedel,’ wat ze niet allemaal riepen, maar dan vroeg hij steeds: ‘Wat bedoel je toch? Dik, wat is dat?’

‘Kijk in de spiegel,’ riepen ze.

‘Spiegel? Wat is dat nou weer?’ vroeg Virgilius.

‘t Water!’ riepen de dwergjes. ‘Kijk maar in een plas, als het geregend heeft.’

Want een gewone spiegel hadden ze niet. De dwergjes leefden een beetje als de dieren, in de hei, en onder de grond. Ze hadden wel een mesje, en twee scharen, en een kar, maar geen spiegel.

‘O goed,’ zei Virgilius. En toen het geregend had, liep hij naar een modderplas. Een grote. Hij boog zich voorover; hij zag de lucht vol wolken, en boomtakken vol dennennaalden, want zulke dingen zie je als je in een regenplas kijkt. Het lijkt een gat in de grond, diep diep diep, met de bomen op hun kop – en de lucht, daar zou je duizelig diep in kunnen vallen. ‘Wat leuk,’ riep Virgilius, toen hij dat zag, ‘de grond is hier open, daar kun je in springen. Adieu!’

En hij sprong.

Pets, klets, kledder.

Een druipende, zwarte, bemodderde Virgilius zat midden in de plas. En de honderd dwergjes van Tuil stonden eromheen, schaterend van het lachen. ‘Moet je dat zien!’ riepen ze.

‘Ik zie helemaal niks,’ zei Virgilius. ‘Waar is nou die spiegel?’

‘Ah,’ riepen ze. ‘Een echte spiegel bedoel je? Die vind je alleen bij de mensen.’

‘O goed,’ zei Virgilius. ‘Dan ga ik daarnaartoe. Adieu.’

‘Ho,’ riepen de dwergjes. ‘Niet doen, Virgilius. Mensen zijn verschrikkelijk groot en verschrikkelijk gevaarlijk.’

‘O leuk,’ zei Virgilius. ‘Wat doen ze dan allemaal?’

De dwergjes schreeuwden door elkaar: ‘Ze pakken je beet. Ze tillen je op. Ze zetten je in een kooi. Ze wassen je met zeep. Ze – ze – ze –’ Maar wat weten dwergjes van mensen? Die hadden ze alleen van veraf gezien en elkaar bang gemaakt met verhalen. En ze wisten ook niet dat geen mens nog ooit een dwerg had gezien.

‘Pas jij maar op,’ riepen ze. ‘Zulke plannen zijn dom en gevaarlijk.’ Maar Virgilius was al weg. Druipend holde hij over de hei, tot aan het eind, een stuk bos door, een weiland over, onder prikkeldraad

door, en nog verder. De hele dag liep hij, en tegen donker hoorde hij een hond blaffen. De waakhond van een boerderij.

Daar moet ik wezen, dacht Virgilius. Daar wonen mensen. Maar toen hij aan het erf van de boerderij kwam, deed die hond ‘woew-woew’ tegen hem.

‘Hou je gemak een beetje,’ zei Virgilius. ‘Dacht je soms dat ik je kwam opeten?’

De hond spitste zijn oren en snuifte. ‘Jij ruikt naar een modderbeest,’ zei hij. ‘Wat ben je, een rat?’

‘Welnee sufferd,’ zei Virgilius. ‘Ik ben een dwerg. Hebben ze hier ook een spiegel?’

‘Wat??’

‘Een spiegel,’ zei Virgilius. ‘Een ding waarin je jezelf kunt zien.’

Dat wist de hond niet. ‘Vraag maar aan Lolita,’ zei hij. ‘Dat is de kat. Die mag binnen.’

Virgilius liep het erf op. Het rook er naar hooi en bij de schuur zat een pikzwarte poes, bijna niet te zien in het schemerdonker.

‘Hee psst!’ riep Virgilius. ‘Ben jij Lolita?’

De poes knipperde even met haar ogen.

‘Ik wens met *u* te worden aangesproken,’ zei ze.

‘O,’ zei Virgilius. ‘Ik ook. Bent *u* Lolita, mevrouw?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Die ben ik. En u, bent u de koning der dwergen?’

‘Welnee,’ zei Virgilius. ‘Ik ben een dikzak en ik wil mezelf wel eens zien. Hebben ze hier een spiegel?’

‘Welzeker,’ zei Lolita. ‘Volgt u mij.’

Ze verdween door een kattendeurtje in de grote deur, en Virgilius volgde haar naar de keuken. Daar scheen volop licht. Jaja, en daar zaten de boer en de boerin met vijf dochters en drie zonen aan tafel te eten. ‘Hee poes, wat kom jij doen?’ vroeg de jongste dochter en toen gaf ze een gil.

‘Daar daar!’ schreeuwde ze, ‘een rat!’

Ze wees op Virgilius die in de schaduw van het fornuis stond.

Ze geloofde niet in dwergen, daarom zei ze ‘rat’, en iedereen sprong op van tafel.

Virgilius kroop onder het fornuis. ‘Ik ben geen beest!’ riep hij. ‘Ik ben Virgilius.’ Maar dat klonk als gepiep, en de zonen van de boer begonnen met stokken en bezemstelen onder het fornuis te poken. ‘Pak ze, pak ze!’ riepen ze tegen de kat. Wat maken die mensen een drukte, dacht Virgilius, veilig achter een poot van het fornuis. En hij riep: ‘Ik wil alleen maar even in de spiegel kijken!’

‘Hoor ’m piepen,’ zei de boer. ‘Schuif het fornuis opzij.’
Maar het fornuis brandde, want de boerin had erop gekookt, en
de zonen riepen ‘auw’ toen ze het beetpakten.
Ik zal maar eens te voorschijn komen, dacht Virgilius. Dan kun-
nen ze *zien* dat ik geen rat ben.
Hij kroop onder het fornuis uit, nam keurig zijn muts af, maakte
een beleefde buiging naar de kousenvoeten voor hem (want boe-
ren laten hun klompen buiten staan) en zei: ‘Goedendag.’

OP DE BOERDERIJ

‘Goedendag,’ zei het dwergje. ‘Ik ben Virgilius. En geen rat.’

‘Hoea!’ werd er geschreeuwd en de kousenvoeten stoven achteruit. Virgilius kon ze nu beter zien: de boer, de boerin, hun vijf dochters en drie zonen. Tien mensen, alle tien met wijddopen mond.

‘Wat kijken jullie verbaasd,’ zei Virgilius. ‘Zeker omdat ik zo dik ben?’

‘Een d-d-d, een d-d-d-dwerg,’ riep de jongste dochter. Ze wees met een rode vinger naar Virgilius. ‘Dat bestaat niet!’

‘Nou nog mooier,’ zei Virgilius. ‘Bestá ik niet? Kijk dan!’ Hij trommelde met zijn vuisten op zijn borst. Hij sprong op en neer. Hij pakte de pook en sloeg beng beng op het ijzeren fornuis. ‘Wat denk je wel –’ begon hij, maar op dat ogenblik werd hij door een geweldige knuist beetgepakt, opgetild en midden op tafel gezet.

‘Auw,’ riep Virgilius. ‘Je knijpt me fijn. Lillekerd.’

‘Hoor ’m piepen,’ zei de boer.

‘Pak de stolp,’ zei de boerin.

Een grote glazen pot werd omgekeerd over de dwerg heen gezet.

‘Gevangen!’ riepen de boeren.

Ze gingen alle tien om de tafel zitten en begonnen te staren, met grote ogen te staren naar het wonder achter glas.

‘Een dwerg!’ ‘Hoe bestaat het.’ ‘Een echte.’ ‘Een levendige. Kijk ’m es!’

Virgilius liep rond. Met z’n handen voelde hij langs het koude glas.

‘Nou nou,’ mompelde hij, ‘dat is mooi, zo’n muur waar je doorheen kunt kijken.’ Maar na een tijdje riep hij: ‘Hee, waar zit ergens de deur?’

De boeren bleven staren.

‘Hee,’ riep Virgilius, ‘zijn jullie klaar met kijken?’

Maar de boeren bleven staren.

Virgilius stak zijn tong uit. Tien keer, tegen de tien starende gezichten.

‘Ik vind het zielig,’ zei de jongste dochter opeens. ‘En hij krijgt geen lucht ook, onder die stolp.’

Daar had ze gelijk in. Het glas begon een beetje wazig te worden door de adem van Virgilius.

‘We hebben nog een oud vissen-aquarium,’ zei de boerin. ‘Daar kan hij in. Met gaas d’r over.’

Ze haalden het van zolder; ze maakten het schoon, ze deden er zand in en ze deden Virgilius erin. Weer met een knijpende knuist. ‘Auw,’ riep hij. ‘Zijn jullie betoeterd? Wat moet ik nou hier? De hele nacht in ’t zand zitten?’

Het aquarium werd met Virgilius erin op de vensterbank gezet. Dan kon hij overdag naar buiten kijken. ‘En hij moet wat te eten hebben,’ bedacht de boerin. ‘Brood en melk en een aardappel. Wat eten dwergen eigenlijk?’

‘Honing!’ riep Virgilius. Want daar zijn alle dwergjes van Tuil dol op. ‘En een spiegel!’ riep Virgilius. ‘Ik wil in een spiegel kijken. Daar ben ik voor gekomen.’

Maar ze hoorden het niet. Zijn piepstem drong niet door het glas van het aquarium.

Toen deden ze het licht uit, want ze gingen naar bed.

‘Bah, wat een mensen,’ zei Virgilius. ‘Daar heb ik niets aan. Ik moet hier maar weg. Adieu.’

Hij zocht weer naar een deur, maar die was er niet. Hij klom tegen de glazen muur, maar die was te glad. Hij nam een hap brood, hij dronk van de melk en probeerde het nog eens. Maar glas is zo glibberig. Zelfs toen Virgilius boven op de aardappel ging staan en vandaar een hoge sprong nam, kon hij met zijn vingers nog niet bij het gaas, dat als een dak op het aquarium was gelegd.

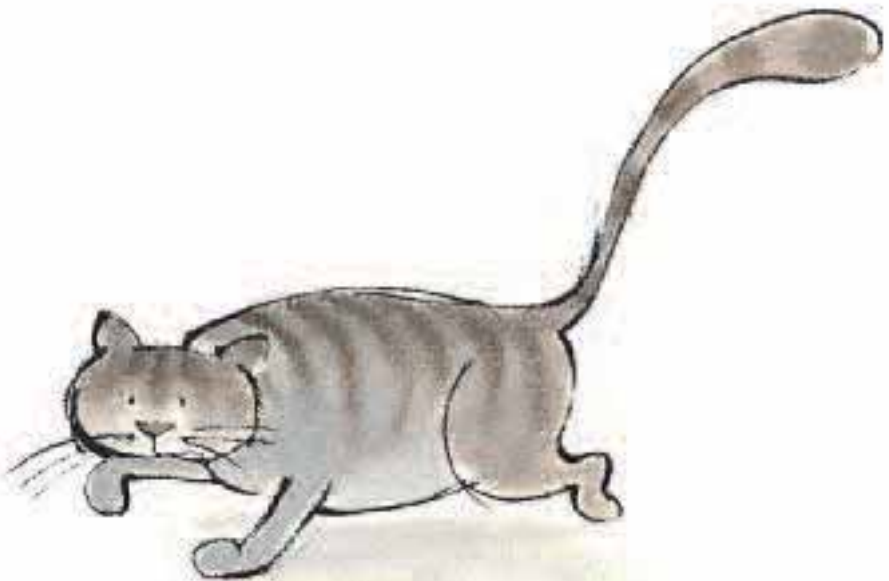
Wat nou, dacht hij, moet ik hier mijn verdere leven in het zand blijven zitten en treurige liedjes zingen? Ik denk er niet over.

Hij begon tegen het glas te beuken. ‘Hee, laat me er eens uit!’

Maar wie hoorde het? Iedereen sliep.

Nee. Niet iedereen.

Er was iemand op de boerderij die klaarwakker rondliep: de poes
Lolita.

GEVANGEN

Arme Virgilius. De halve nacht zat hij nu al gevangen in het glazen aquarium, met een beetje zand op de grond, een korst brood, een koude aardappel en een schoteltje melk. ‘Bah,’ riep hij. ‘Wat een treurige boel. Ik heb geen zin – ik heb geen zin –’ Hij begon te zingen:

*Ik heb geen zin me hier mijn hele
hele leven te zitten vervelen.
Wie o wie o wie haalt me
uit deze nare ge-van-ge-*

Hij had er heel hard *nis* van gevangenis achteraan willen schreeuwen, maar een zwarte schaduw sprong op de vensterbank naast het aquarium.

‘Zeg eens,’ zei de schaduw, ‘u moet niet zo’n kabaal maken, heer dwerg. Dat verjaagt de muizen. En die moet ik vangen.’

Het was de poes Lolita, de enige op de hele boerderij die niet sliep in de donkere nacht.

‘O, bent u het,’ zei Virgilius. ‘Haal me er eens uit.’

‘Jaja,’ zei Lolita. ‘Het is uw eigen schuld dat u gevangen zit. U hebt zich zomaar laten pakken.’

‘Haal me eruit!’ schreeuwde Virgilius.

‘Ssst. Stil toch! M’n muizen!’

Maar Virgilius begon op het glas te bonzen.

‘Nis-nis-gevangenis,’ schreeuwde hij. ‘En als je me niet –’

‘Ja ja ja,’ de poes verhief zich op haar achterpoten, rechttop tegen het aquarium, en begon met haar voorpoten te krabben aan het gaas dat er bovenop lag.

‘Goed zo,’ zei Virgilius. Hij ging alvast op de aardappel staan. Veel kon hij niet zien. Er scheen alleen wat licht van de sterren door het raam, maar hij hoorde het gekrab en daarna het gekletter waarmee het gaas naar beneden viel. De poes wipte op de rand van het

aquarium, stak haar poot naar binnen en greep de dwerg bij zijn kraag.

‘Auw!’ riep Virgilius. ‘Scherpe nagels! M’n hemd scheurt nog!’

‘Kraak,’ zei het hemd. Want dikke Virgilius was zwaar om te tillen. Hij viel bijna weer terug, maar hij kon gelukkig nog juist de rand grijpen, klom eroverheen en sprong op de vensterbank.

‘Ziezo. Dank u wel, mevrouw poes. En nu naar de spiegel.’

‘Hoe zegt u?’

‘Nou daar gaat het toch om?’ riep Virgilius. ‘Ik wil in de spiegel kijken. Dat heb ik u toch verteld? En u zei dat er hier een stond. In de keuken. Waar is dat ding?’

‘O gunst ja,’ zei Lolita. ‘Kan dat niet wachten tot morgen?’

‘Nee,’ zei Virgilius. ‘Dan komen die mensen weer.’

‘Maar ik moet m’n muizen –’

‘Spiegel!’ zei Virgilius. ‘Of ik maak kabaal.’

‘U bent een brutale dwerg,’ vond Lolita. ‘Maar goed...’ Ze ging Virgilius voor.

Het werd een moeilijke tocht. Van de vensterbank op het aanrecht, langs potten en pannen, over vette lepels, door een plas melk, over een kleffe vaatdoek (want in alle opwinding over de gevangen dwerg hadden de zonen van de boer en de boerin vergeten de afwas te doen) tot ze aan de gootsteen kwamen.

‘Daarboven,’ wees Lolita.

De spiegel stond op een hoge plank boven de gootsteen. Hoog genoeg voor de boer om er elke ochtend in te kunnen kijken als hij zich stond te scheren. Een lange handdoek hing ernaast, aan een haakje.

‘Hierlangs gaan wij omhoog,’ sprak Lolita. Ze klauwde zich met haar nagels in de handdoek en klom.

‘Ho!’ riep Virgilius. ‘Wacht even.’

‘U moogt mijn staart vatten,’ zei Lolita.

Dat deed Virgilius, en als een bergbeklimmer aan een touw ging

hij omhoog, hijgend en puffend. Als ik val, val ik, dacht hij. Maar Lolita trok hem veilig op de plank.

‘Oef,’ zei Virgilius.

‘Hier,’ zei Lolita. ‘Ziet u?’

Virgilius scharrelde naar de spiegel. Hij hield zijn ogen nog even dicht. Nu zou hij eindelijk kunnen zien hoe hij eruitzag, *hoe* dik hij was.

‘Nou?’

Virgilius deed zijn ogen open. Hij keek en keek, maar het enige dat hij in de spiegel zag, waren de twee groene lichtgevende ogen van de kat. Zichzelf zag hij niet. Het was te donker in de keuken. Donkere nacht.

‘Valt het mee?’ vroeg Lolita. ‘Of tegen?’

‘Het valt helemaal niet,’ zei Virgilius. ‘Ik heb geen kattenogen. Ik zie geen barst.’

‘Nu ja,’ zei Lolita. ‘Dat kan ik ook niet helpen. Wacht dan maar tot de zon opkomt.’

‘Ja ja,’ zei Virgilius. ‘Dan komt de boer ook. En pakt me.’

Maar dat hoorde Lolita al niet meer. Ze was naar beneden gesprongen, op het aanrecht, en vandaar op de grond, om haar muizenjacht voort te zetten.

Dan wacht ik maar, besloot Virgilius. Misschien is de zon er eerder dan de boer.

DE SPRONG VAN LOLITA

Virgilius wachtte en wachtte, hoog op die plank boven de gootsteen, en tuurde af en toe in de scheerspiegel van de boer. Maar hij zag niets, want het bleef een pikdonkere nacht, en beneden op de pikdonkere vloer sloop de kat Lolita rond om muizen te vangen. Arme muizen, dacht Virgilius.

‘Hee muizen!’ riep hij. ‘Kijk uit!’

‘Laat dat!’ snauwde Lolita. ‘Als u lawaai maakt, haal ik u straks niet van die plank af. Dan kunt u blijven zitten tot de boer u weer pakt. Morgenochtend.’

Virgilius hield zijn mond.

Kwam de zon maar op, dacht hij. Dan werd het licht. Dan kon ik eindelijk eindelijk eindelijk...

‘Hee zon!’ riep hij. ‘Kom eens op!’

Lolita siste van woede. ‘Heer dwerg,’ riep ze, ‘als u zich niet weet te gedragen, pak ik u beet en zet u terug in het aquarium.’

Virgilius zweeg.

Er gebeurde niets.

De hele nacht gebeurde er niets. Geen muis, geen licht. Tot eindelijk eindelijk eindelijk de ochtendschemering begon. Eerst klonk er een vogel, die ‘dag nieuwe dag’ riep. Toen meer vogels, en langzaam drong het eerste licht door het keukenraam naar binnen.

Virgilius tuurde gespannen: een heel klein beetje begon hij iets te zien in de spiegel, een heel klein beetje iets heel diks.

Ben ik... dacht hij, ben ik, ben ik zó...

Maar op dat ogenblik schoot er een muis langs hem heen, piepend van ‘kriek kriek, ik lach me een kriek.’

‘Wat?’ riep Virgilius.

‘Die poes! Véél te deftig om me te vangen,’ piepte de muis, en schoot meteen weer weg, want daar kwam Lolita omhoog, met een sprong zo woedend, dat ze de spiegel omver stootte. Rats klats

kletter viel het ding in de gootsteen. Aan duizend gruzelementen. ‘Nou jaaa,’ riep Virgilius. ‘Is dát een manier van doen? Kan ik nóg niet zien hoe ik eruitzie.’

Maar Lolita was de muis alweer achterna.

Tja, dacht Virgilius, als ik hier blijf staan en de boer komt straks om zich te scheren, dan pakt hij me weer. En dan denkt hij ook nog dat *ik* de spiegel aan barrels heb gegooid.

Dus, Virgilius, wegwezen. Adieu.

Hij greep zich vast aan de handdoek, gleed voorzichtig naar beneden tot hij aan het alleronderste puntje hing, deed zijn ogen dicht en liet los.

Als de grond maar niet al te hard is, dacht hij nog.

Maar de grond was zacht als een kussen. Zacht, harig, levend en riep ‘auw-miauw!’

‘O gunst mevrouw poes,’ zei de dikke dwerg. ‘Ik dacht dat u een kussen was.’

‘Ga van mijn rug af,’ snauwde Lolita.

‘Ja ja, ik glij al, ik glij al,’ zei Virgilius, en hij wipte op de grond.

‘Ik zou me lelijk hebben bezeerd als u hier niet juist had gestaan,’ zei hij. ‘Heb dank mevrouw.’

Lolita keek hem aan met felgroene kattenogen.

‘Mijnheer,’ zei ze met blazende bek. ‘Smeert u hem.

Onmiddellijk. De keuken uit, het erf af, het weiland over, het bos door, sméér hem!’

‘Ik vind dat geen deftige taal,’ zei Virgilius. ‘En die muis zei dat u zelfs te deftig was om...’

Lolita kroop in elkaar, zoals poezen doen wanneer ze een verschrikkelijke sprong gaan maken. Dat was Lolita van plan: om boven op Virgilius te springen en hem te –

Maar dat gebeurde niet. Er gebeurde iets heel anders. De boer kwam de keuken binnen, tegelijk met de eerste straal zonlicht. Pas op!

Lolita sprong weg, met kromme staart, Virgilius sprong ook weg. Maar een dikke dwerg is niet zo snel als een poes; de keuken kwam hij niet uit, hij haalde nog net het fornuis, en kroop eronder. Daar zitten we weer, dacht hij. Nou ben ik nog net zo ver als gisteren.

Toen hoorde hij de boer boos worden. ‘De dwerg! Hij is ontsnapt! Hij heeft mijn spiegel aan diggels gegooid!’

‘Nietes!’ riep Virgilius.

‘Ik hoor hem onder het fornuis!’ schreeuwde de boer. Hij begon te poken met de bezemsteel, en de boerin en de drie zonen en de vijf dochters kwamen aanhollen met stokken en netten om Virgilius te vangen, nu voorgoed. Dat zou ook zeker gebeurd zijn als niet een stemmetje achter Virgilius ‘pssst!’ had geroepen. ‘Hee, pssst, dikzak, kom maar hier, bij ons.’

Virgilius draaide zich om. Het stemmetje kwam uit de muur achter het fornuis. Daar zat een spleet.

‘Als je erdoor kan tenminste,’ riep het stemmetje. ‘Met je dikke buik.’

Het was de muis van vannacht, de muis die zich een kriek had gelachen om de deftige poes.

‘O graag,’ zei Virgilius. Met moeite wurmde hij zijn dikke lijf door de ingang van het muizenhol, en kneepte meteen zijn neus dicht.

‘Welkom dwerg!’ riepen vijf muizen.

‘Dank u, dank u,’ zei Virgilius met dichte neus. Want het stonk er verschrikkelijk.

BIJ DE MUIZEN

‘Dank u, dank u,’ zei Virgilius nogmaals. Maar hij bleef zijn neus dichthouden wegens de verschrikkelijke stank in het hol. De vijf muizen staarden hem aan, en een van hen begon te proesten van het lachen. ‘Wat een dikzak ben jij!’ riep ze piepend. ‘Een hele buik vol spek en kaas!’

Maar de anderen zeiden: ‘Foei Annie, het is heel onbeleefd om een dwerg te bespotten.’

En tegen Virgilius zeiden ze: ‘Komt u maar verder hoor, meneer de dwerg. Hier, gaat u maar zitten.’

‘Dank u, dank u,’ zei Virgilius weer, en hij ging op een kurk zitten. Een beetje wiebelig. ‘Ik heet Virgilius,’ zei hij.

‘En wij heten Ko en Jo en Lo en Do,’ zeiden de muizen.

‘O,’ zei Virgilius.

‘En dat is Annie.’

‘Ja,’ zei Virgilius. ‘Dag Annie.’

Ze begon weer te proesten. ‘Waarom knijpt u zo in uw neus?’ vroeg ze.

‘Foei Annie!’

‘Nou,’ zei Virgilius, ‘omdat – ’

Maar Ko en Jo en Lo en Do onderbraken hem: ‘Let u maar niet op haar,’ zeiden ze. ‘Annie is een vreemde. Ze komt uit de stal. Ze is een zielig weeskind. We hebben haar in huis opgenomen. Ze doet een beetje mal.’

‘Ik doe helemaal niet mal!’ riep Annie. ‘En ik ben helemaal niet zielig. Ik heb altijd lol.’

‘Ja,’ zei Virgilius. ‘Dat zie ik.’

‘Ahum,’ zei Jo. ‘Wilt u misschien een stukje kaas, meneer de dwerg?’ Virgilius had de kaas al zien liggen. Een smerig beduimd vettig klompje, vol stof en gruis.

‘Nee dank u,’ zei hij.